

Treball ordinari i com s'ha de santificar (V): Satèl·lits

L'Elena és una enginyera que treballa per a una agència espacial i avalua projectes internacionals en què s'utilitza la tecnologia dels satèl·lits.

07/01/2021

Hi ha molts motius pels quals pots triar un camí professional en lloc d'un altre. Els motius es poden trobar en una profunda reflexió o en

una simple intuïció. Per a l'Elena, que en aquell moment anava a l'escola secundària clàssica, va ser l'escena d'una pel·lícula la que va marcar la diferència: “Estava veient *Apol·lo 13* —diu l'Elena— i després de la famosa escena del filtre d'aire, en què un equip d'enginyers ha de resoldre un problema molt important utilitzant molt pocs recursos, vaig decidir que volia fer la seva feina”.

“M'agradava la idea de fer quelcom que funcionés —continua l'Elena— que es pogués i que, possiblement, volés. Certament, l'enginyeria no és un camí fàcil. Vaig tenir els meus malsons nocturns abans d'alguns exàmens, atacs de plorera, la idea d'haver-ho fet tot malament... Però m'alegro d'haver-ho fet, i d'haver-ho acabat!”

A dia d'avui, l'Elena treballa per a una agència espacial i s'encarrega

d'avaluar projectes internacionals en què s'utilitza la tecnologia dels satèl·lits: “Dono suport a les empreses —explica l'Elena— en la posada en marxa d'un nou servei o producte, perquè en poc temps (un o dos anys) sigui sostenible, generi ocupació i generi un guany econòmic a la regió en què s'ha organitzat.”

Del doctorat als satèl·lits

El camí professional de l'Elena, que va començar gràcies a l'escena d'una pel·lícula, ha passat per la recerca i la consultoria universitària: “Durant els primers anys de feina vaig tenir l'oportunitat de conciliar el meu doctorat amb la meva activitat professional. Després d'alguns anys vaig canviar completament de sector i vaig fer un Màster en Administració d'Empreses per poder-me ocupar dels nous reptes laborals. Avui tinc l'oportunitat de fer ús de tots els coneixements adquirits al llarg dels

anys, tant d'enginyeria com d'economia.”

Algunes persones podrien pensar que treballar en una agència espacial és una feina extraordinària. L'Elena no té la mateixa opinió: “És una feina bonica, i si es fa bé pot canviar i millorar la vida de moltes persones, i com la majoria de les feines, no té res d'estrany.”

No només les naus espacials

L'Elena va néixer a Roma i té dos germans i una germana: “Els meus germans grans estan casats i tenen fills, així que si tenim en compte els cunyats i les cunyades, els nebots i les nebodes, el cercle familiar més estret és de 14 persones. A la meva família sempre ha estat natural anar a missa junts el diumenge, resar abans dels àpats i, de vegades, parlar sobre Déu, potser comentant el contingut de les classes de religió a l'escola.”

L'Elena va créixer veient al seu voltant “gent cristiana que vivia una vida normal, amb els seus problemes, amb moments bons i dolents”. Va aprendre dels seus pares un amor apassionat pel món. I va ser precisament aquest estimar el món, i fer que l'estimi tanta gent com sigui possible, col·laborant amb els altres i amb Déu per fer-ne un lloc meravellós, el que es va convertir en la crida de l'Elena, que va decidir confiar en el Senyor i seguir la seva crida a l'Opus Dei.

Tot i que l'agència espacial evoca immediatament un imaginari fet de naus espacials i meteorits, la feina de l'Elena, com ja s'ha comentat, passa per operacions molt ordinàries: “La meva tasca principal —diu l'Elena— és intentar fer-ho molt bé, estudiar a fons els documents, intentar comprendre'ls quan les dificultats lingüístiques o culturals no hi ajuden, intentar explicar els aspectes

administratius o tècnics posant-me al lloc de l'altra persona per fer-ho tan fàcil com sigui possible (o menys difícil), estudiar i mantenir-me al dia. De vegades alguns documents són molt avorrits, o estan mal fets, i sé que intentar aprofundir-hi és una cosa que puc oferir a Déu per les persones que van escriure aquestes pàgines i per tot el que és estimat per mi i per Ell.”

La vida de la fe i la vida de la ciència

“Alguns dels meus col·legues saben que soc cristiana, i —afirma l'Elena— estic convençuda que el testimoni que se'ns demana és el d'estimar i estar disponibles: pot semblar difícil, però els cristians afirmem que Déu ens pot ajudar a viure així, per això som els primers de comprometre'ns.”

Hi ha un passatge d'*Amics de Déu* que li agrada molt, el número 249:
Quantes contrarietats desapareixen

quan interiorment ens posem ben a prop d'aquest Déu nostre, que mai no abandona! Es renova, amb matisos distints, aquest amor de Jesús envers els seus, els malalts, els paralítics, que pregunta: què et passa? Em passa... I, de seguida, llum o si més no, acceptació i pau. “Aquesta normalitat de diàleg entre Jesús i l'ànima, en què com si fossin dos amics es pregunten “Què et passa? Què tens?”, i la sòlida intimitat de poder respondre així com ve, sense haver de buscar paraules particulars: em passa..., succeeix que... Aquest és el tipus de relació amb Déu que vaig aprendre de sant Josepmaria, i pel qual sempre estaré agraïda.”

“Molt sovint, en feines anteriors, he hagut de parlar d'assumptes directament relacionats amb la fe. En el context en què em trobo ara hi ha persones de totes les religions i credos, o fins i tot indiferents al tema. Hi ha molt de respecte, ja que

acostumem parlar de les nostres tradicions religioses, o de les nostres maneres de veure la vida.”

Parlant de la fe i de les dones que es dediquen a la ciència, és molt fàcil, des de fa un any, pensar en Guadalupe, la primera fidel laica de l'Opus Dei que ha estat beatificada: “Òbviament soc feliç —conclou l'Elena—, tot i que crec que encara no he comprès la importància d'aquest esdeveniment en el si de l'Església, sobretot perquè una laica és ara una santa reconeguda per tothom, independentment del fet que fos científica.”